

Warszawa, dnia 22 marca 2016 r.

**RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTER FINANSÓW**

PT3.8101.5.2016.LBE.88

Pan
prof. dr hab. Piotr Gliński
Wiceprezes Rady Ministrów
Minister Kultury i Dziedzictwa
Narodowego

Szanowny Panie Premierze

W związku z pismem Pana Premiera z dnia 22 lutego 2016 r. znak DF/1102/16 zawierającym prośbę o przekazanie stanowiska w związku z kierowanymi pytaniami od instytucji kultury w zakresie braku stosowania przez instytucje kultury wskaźnika „preproporcji” (zwanego w ustawie „sposobem określenia proporcji”) wprowadzonego przepisami art. 86 ust. 2a – 2h ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, uprzejmie informuję, co następuje.

Z dniem 1 stycznia 2016 r. wszedł w życie ostatni pakiet zmian w ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o VAT”, wprowadzonych ustawą z dnia 9 kwietnia 2015 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz ustawy – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. poz. 605), zwaną dalej „ustawą zmieniającą”, mających na celu m. in. dostosowanie przepisów o podatku od towarów i usług do orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE), które obok przepisów prawa unijnego należy do *acquis communautaire* i musi być respektowane przez państwa członkowskie.

Dotyczy to w szczególności dostosowania przepisów do wyroku Trybunału Sprawiedliwości UE w sprawie C-511/10 w powiązaniu z wyrokiem w sprawie C-437/06 w zakresie zaproponowania przykładowych metod służących odliczaniu VAT w odniesieniu do towarów i usług wykorzystywanych do celów mieszanych (podlegających i niepodlegających systemowi VAT). Z orzecznictwa TSUE jednoznacznie wynika (wyrok w sprawie C-437/06 *Securenta*), że „(...) *podatek naliczony od wydatków poniesionych przez podatnika nie może uprawniać do odliczenia w zakresie, w jakim dotyczy działalności, która ze względu na brak jej gospodarczego charakteru nie należy do zakresu stosowania szóstej dyrektywy. (...) w przypadku, gdy podatnik wykonuje równocześnie działalność gospodarczą, opodatkowaną lub zwolnioną z podatku, i działalność niemającą charakteru gospodarczego, nienależącą do zakresu stosowania szóstej dyrektywy, odliczenie podatku naliczonego (...) jest dopuszczalne tylko w takim zakresie, w jakim wydatki te można przyporządkować działalności gospodarczej podatnika w rozumieniu art. 2 pkt 1 szóstej dyrektywy.*”

W świetle powyższego brak jest prawa do odliczenia podatku VAT w odniesieniu do czynności pozostających poza sferą opodatkowania tym podatkiem.

W ustawie o VAT, przed 1 stycznia 2016 r., powyższe realizował przede wszystkim art. 86 ust. 1, wzmocniony ust. 7b. Przed wejściem w życie zmian wprowadzonych ustawą zmieniającą przepisy art. 86 ust. 1 i ust. 7b ustawy o VAT nie narzucały żadnych sposobów i kryteriów służących ustaleniu proporcjonalnej części podatku naliczonego do odliczenia w przypadku wykorzystywania przez podatników towarów i usług do celów działalności mieszanej, w przypadku gdy nie było możliwe bezpośrednio przyporządkowanie podatku do poszczególnych rodzajów działalności. Nie oznaczało to jednak, że możliwe było całkowite odliczenie podatku w takim przypadku (również w zakresie związanym z działalnością inną niż działalność gospodarcza w rozumieniu ustawy o VAT). Wybór metody podziału podatku naliczonego związanego z działalnością gospodarczą oraz działalnością „pozawatowską” należał do podatnika, który przy wyborze metody powinien mieć na uwadze wykładnię prounijną przepisów. Stanowisko takie zostało potwierdzone przez Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 24 lipca 2014 r. (sygn. akt I SA/Wr 754/14).

Podkreślenia wymaga zatem, że zmiany uregulowane w przepisach ustawy o VAT wprowadzone ustawą zmieniającą polegają na doprecyzowaniu zasad odliczania podatku w przypadku towarów i usług wykorzystywanych do celów mieszanych (działalności gospodarczej oraz celów pozostających poza działalnością gospodarczą w rozumieniu VAT), jeżeli nie jest możliwe bezpośrednio przyporządkowanie tych towarów i usług w całości do działalności gospodarczej podatnika. Powyższą ustawą wprowadzono bardziej „rozwinięte” zasady dotyczące wyliczania stosownego współczynnika (proporcji) umożliwiającego odliczenie podatku naliczonego w prawidłowej wysokości w odniesieniu do nabywanych towarów i usług wykorzystywanych dla celów mieszanych, w tym zaproponowano przykładowe metody służące proporcjonalnemu odliczaniu VAT.

Zgodnie z obowiązującym od dnia 1 stycznia 2016 r. art. 86 ust. 2a ustawy o VAT (dodanym do ustawy o VAT ustawą zmieniającą), w przypadku nabycia towarów i usług wykorzystywanych zarówno do celów wykonywanej przez podatnika działalności gospodarczej, jak i do celów innych niż działalność gospodarcza, z wyjątkiem celów osobistych, do których ma zastosowanie art. 7 ust. 2 i art. 8 ust. 2, oraz celów, o których mowa w art. 8 ust. 5 – w przypadku, o którym mowa w tym przepisie, gdy przypisanie tych towarów i usług w całości do działalności gospodarczej podatnika nie jest możliwe, kwotę podatku naliczonego, o której mowa w ust. 2, oblicza się zgodnie ze sposobem określenia zakresu wykorzystywania nabywanych towarów i usług do celów działalności gospodarczej, zwanym dalej „sposobem określenia proporcji”. Sposób określenia proporcji powinien najbardziej odpowiadać specyfice wykonywanej przez podatnika działalności i dokonywanych przez niego nabyć.

Cele prowadzonej działalności gospodarczej należy rozpatrywać w kontekście definicji działalności gospodarczej, określonej przepisami art. 15 ust. 2 i 3 ustawy o VAT. W związku z prowadzeniem działalności gospodarczej u podatnika mogą wystąpić działania czy sytuacje, które nie generują opodatkowania VAT (np. otrzymanie odszkodowań umownych czy odsetek za nieterminowe dokonywanie płatności od kontrahentów, sprzedaż wierzytelności „trudnych” itp.). „Towarzyszą” one działalności gospodarczej i nie stanowią obok niej odrębnego przedmiotu działalności podatnika. Nie podlegają one opodatkowaniu VAT, jednakże ich występowanie nie oznacza, że u podatnika występują czynności wykonywane poza działalnością gospodarczą. Za czynności zrównane z czynnościami wykonywanymi w ramach działalności gospodarczej uznaje się także nieodpłatną dostawę towarów lub nieodpłatne świadczenie usług na cele osobiste, w przypadkach o których mowa w art. 7 ust. 2 i art. 8 ust. 2 ustawy o VAT. Uzasadnia to fakt, że chociaż czynności te z definicji nie mają związku z działalnością

gospodarczą, w przypadkach określonych w tych przepisach następuje obowiązek naliczenia VAT.

Natomiast przez wykorzystanie towarów i usług do celów innych niż działalność gospodarcza rozumie się wykorzystanie tych towarów i usług w sferze działalności danego podmiotu niebędącej działalnością gospodarczą w rozumieniu art. 15 ust. 2 i 3 ustawy o VAT (przykładowo działalność podmiotu w charakterze organu władzy czy nieodpłatna działalność statutowa).

W związku z tym podatnicy, których przedmiot działalności stanowić będzie wyłącznie prowadzenie działalności gospodarczej w rozumieniu art. 15 ust. 2 ustawy o VAT, nie będą stosowali tzw. *prewspółczynnika*, o którym mowa w ww. art. 86 ust. 2a ustawy o VAT. Obowiązek wydzielenia podatku naliczonego przy zastosowaniu ww. *prewspółczynnika* dotyczy bowiem tylko wąskiej grupy podatników, którzy poza działalnością gospodarczą w rozumieniu ustawy o VAT wykonują również działalność nieobjętą systemem VAT (np. jako organ władzy publicznej czy nieodpłatna działalność statutowa) i nie jest możliwe bezpośrednie przyporządkowanie podatku naliczonego do każdego z tych typów działalności. Zapewnia to realizację zasady neutralności podatku VAT, która uniemożliwia odliczanie podatku w związku z działalnością nieobjętą systemem VAT.

Powyższe regulacje znajdują odpowiednie zastosowanie do instytucji kultury, zważywszy na specyfikę działania tych podmiotów, które obok nieopłatnej działalności statutowej, mogą prowadzić również jako dodatkową, działalność gospodarczą w rozumieniu ustawy o VAT. Zasady tworzenia i działania instytucji kultury określają przepisy ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (Dz. U. z 2012 r., poz. 406, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej”. Zgodnie z art. 8 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej ministrowie oraz kierownicy urzędów centralnych organizują działalność kulturalną, tworząc państwowe instytucje kultury, dla których prowadzenie takiej działalności jest podstawowym celem statutowym. Stosownie natomiast do art. 9 ust. 1 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, jednostki samorządu terytorialnego organizują działalność kulturalną, tworząc samorządowe instytucje kultury, dla których prowadzenie takiej działalności jest podstawowym celem statutowym. Jednostki samorządu terytorialnego organizują działalność kulturalną, tworząc samorządowe instytucje kultury, dla których prowadzenie takiej działalności jest podstawowym celem statutowym. Prowadzenie działalności kulturalnej jest zadaniem własnym jednostek samorządu terytorialnego o charakterze obowiązkowym.

Należy w tym miejscu wskazać na rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie sposobu określania zakresu wykorzystywania nabywanych towarów i usług do celów działalności gospodarczej w przypadku niektórych podatników (Dz. U. poz. 2193), zwane dalej „rozporządzeniem”, które zostało wydane na podstawie fakultatywnego upoważnienia zawartego w art. 86 ust. 22 ustawy o VAT w brzmieniu nadanym od 1 stycznia 2016 r. ustawą zmieniającą. Powyższe rozporządzenie określa sposób określania zakresu wykorzystywania nabywanych towarów i usług do celów działalności gospodarczej uznany za najbardziej odpowiadający specyfice wykonywanej działalności i dokonywanych nabyć oraz wskazuje dane, na podstawie których jest obliczana kwota podatku naliczonego z wykorzystaniem tego sposobu określenia proporcji, m.in. dla samorządowych i państwowych instytucji kultury (§ 4 i 5 rozporządzenia). W przypadku tych podmiotów proporcję może być wyliczona jako relacja rocznego obrotu z działalności gospodarczej zrealizowanego przez samorządową/państwową instytucję kultury do przychodów wykonanych samorządowej/państwowej instytucji kultury (pojęcia te zostały

zdefiniowane odpowiednio w § 2 pkt 4, 12 i 13 rozporządzenia). W celu obliczenia kwoty podatku naliczonego instytucje kultury mogą przyjąć dane za rok podatkowy poprzedzający poprzedni rok podatkowy.

W wystąpieniu Pana Premiera zawarto stwierdzenie, że powyższe wzory nie odzwierciedlają specyfiki wykonywanej przez te instytucje działalności oraz, że są powszechnie krytykowane przez przedstawicieli instytucji kultury. Należy tu wskazać, że do chwili obecnej do resortu finansów nie wpłynęły żadne uwagi krytyczne w tym zakresie. Jednocześnie należy podkreślić, że wprowadzając ww. metody dla instytucji kultury, przyjęto kryterium, aby nie tylko spełniały one wymogi ustawowe, ale były również proste w stosowaniu oraz dostosowane do różnych form organizacyjnych działalności kulturalnej, które w szczególności obejmują: teatry, opery, operetki, filharmonie, orkiestry, instytucje filmowe, kina, muzea, biblioteki, domy kultury, ogniska artystyczne, galerie sztuki oraz ośrodki badań i dokumentacji w różnych dziedzinach kultury (art. 2 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej).

Uprzejmie informuję, że w przypadku gdy instytucje kultury uznają, że metoda wskazana dla nich w rozporządzeniu nie odpowiada najbardziej specyfice wykonywanej działalności oraz dokonywanych nabyć, mogą zastosować inny bardziej reprezentatywny sposób określenia proporcji (art. 86 ust. 2h ustawy o VAT). Musi on jednak zapewnić, dokonanie odliczenia podatku naliczonego wyłącznie w odniesieniu do kwoty podatku naliczonego proporcjonalnie przypadającej na wykonywane w ramach działalności gospodarczej czynności opodatkowane oraz obiektywnie odzwierciedlać część wydatków przypadającą odpowiednio na działalność gospodarczą oraz na cele inne niż działalność gospodarcza (art. 86 ust. 2b ustawy o VAT).

Odnosząc się do podniesionej w wystąpieniu Pana Premiera kwestii braku wzorów wskaźników dla samorządowych oraz państwowych instytucji kultury na etapie konsultacji publicznych ww. rozporządzenia informuję, że sposób określenia proporcji dla instytucji kultury został wprowadzony do projektu rozporządzenia w związku z uwagami Pana Jacka Cichockiego Ministra-Członka Rady Ministrów Szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów zawartymi w piśmie z dnia z dnia 14 października DKRM.ZK.141.307(2)2015 skierowanymi na etapie opinia projektu rozporządzenia.

W piśmie Pana Premiera odwołano się do stanowiska wyrażonego w piśmie Ministra Finansów z dnia 2 grudnia 2014 r. znak: PT3/0301/9-96/225/729/DAV.LPJ/14/RD110599, w którym stwierdzono m.in.: *„Po analizie przesłanych przez Panią Minister uwag, wyjaśnionych dodatkowo w ramach roboczych uzgodnień, informuję, że w świetle przedstawionych okoliczności projektowane w ramach przedmiotowego projektu przepisy pozostają bez wpływu na działalność instytucji kultury, muzeów. (...) Z informacji przedstawionych przez Panią Minister wynika natomiast, że muzea nie wykonują działalności pozostającej poza sferą opodatkowania podatkiem VAT. Wydawania bowiem biletów bezpłatnych, przysługujących odwiedzającym w organizowany przez muzea – na podstawie ustawy z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach - dzień bezpłatny nie można zaliczyć do takiej sfery. (...) W konsekwencji w opisanym przez Panią Minister przypadku, projektowane przepisy w zakresie proporcjonalnego odliczania, w tym również przykładowe metody sposobu obliczania proporcji, nie będą dotyczyć muzeów.”*

Należy tu doprecyzować, że ww. pismo Ministra Finansów zostało wystosowane w związku z uwagami wniesionymi przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego przy piśmie z dnia 21 listopada 2014 r. znak DL.MK-023/7-2248/14, do projektu z dnia 7 listopada 2014 r. ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz ustawy – Prawo zamówień publicznych i sprowadzało się m.in. do kwestii czy w związku wydawaniem biletów bezpłatnych, które

przysługują w organizowany dzień bezpłatny, muzea będą musiały stosować proporcję na nowych zasadach.

Uprzejmie informuję, że potwierdzam wyrażone w piśmie z dnia 2 grudnia 2014 r. znak: PT3/0301/9-96/225/729/DAV.LPJ/14/RD110599 stanowisko, że w takich przypadkach (tj. wydawania biletów bezpłatnych w związku z obowiązkiem wynikającym z przepisów prawa) muzea nie wykonują działalności pozostającej poza sferą opodatkowania podatkiem VAT. Należy tu wskazać, że również powołana przez Pana Premiera interpretacja indywidualna Dyrektora Izby Skarbowej w Bydgoszczy z dnia 12 stycznia 2016 r. sygn. ITPPP1/4512-1041/15/KM dotyczyła zdarzenia przyszłego, w którym muzeum wydaje bezpłatnie bilety, gdy jest to „narzucone odgórnie przepisami”, natomiast w pozostałych przypadkach bilety do muzeum są odpłatne.

Należy podkreślić, że ww. pismo znak PT3/0301/9-96/225/729/DAV.LPJ/14/RD110599 nie odnosiło się do przypadków, gdy bezpłatny wstęp do muzeów nie jest związany z realizacją obowiązków wynikających z przepisów prawa, ale jest ustanawiany dodatkowo w ramach przyznanych uprawnień, jak również nie dotyczyło sytuacji świadczenia przez muzea innych czynności nieodpłatnie. W takich przypadkach należy dokonać oceny, w oparciu o okoliczności faktyczne, czy dany podmiot będzie objęty regulacjami art. 86 ust. 2a-2h ustawy o VAT.

W wystąpieniu Pana Premiera wskazano, że przedstawiciele instytucji kultury zgłaszają problemy z określeniem definicji tzw. „działalności niegospodarczej”, a tym samym ustaleniem, czy część prowadzonej przez nich działalności powinna być traktowana jako działalność inna niż gospodarcza. Uprzejmie informuję, że ocena w tym zakresie zależy od okoliczności faktycznych występujących w konkretnym stanie faktycznym.

W przypadku wykonywania przez instytucję kultury prowadzącą działalność gospodarczą również czynności nieodpłatnych punktem wyjścia powinna być ocena czy czynności te należy uznać za odrębny, obok działalności gospodarczej, przedmiot działalności podatnika, czy też czynności te towarzyszą działalności gospodarczej. W przypadku stwierdzenia (decyduje o tym specyfika działalności danej instytucji kultury), że czynności nieodpłatne stanowią odrębny, obok działalności gospodarczej, przedmiot działalności danej instytucji kultury (np. samorządowa instytucja kultury wykonuje nieodpłatną działalność statutową w zakresie upowszechniania kultury, polegająca na organizacji nieodpłatnie imprez i wydarzeń kulturalnych, świadczeniu usług nieodpłatnej edukacji kulturalnej, oraz prowadzi działalność gospodarczą w rozumieniu ustawy o VAT polegającą na np. wynajmowaniu powierzchni na cele użytkowe) wówczas, w celu odliczenia podatku naliczonego, jeżeli nie będzie możliwe przypisanie go w całości do działalności gospodarczej, podatnik będzie musiał stosować zasady, o których mowa w art. 86 ust. 2a-2h ustawy o VAT, przy czym może skorzystać z metody zaproponowanej dla samorządowej instytucji kultury w ww. rozporządzeniu Ministra Finansów.

W kontekście powołanych przez Pana Premiera przykładów (w tym popartych wydanymi interpretacjami indywidualnymi), kiedy określone czynności mogą być traktowane dla celów działalności gospodarczej uprzejmie informuję, że ocena w konkretnym przypadku czy dane nieodpłatne przedsięwzięcia realizowane przez instytucję kultury będą skutkować (wykluczać) stosowanie przez nią zasad określonych w art. 86 ust. 2a-2h ustawy o VAT wymaga każdorazowo zbadania okoliczności faktycznych występujących w indywidualnej sprawie pod kątem spełnienia przesłanek omówionych wyżej. Przykładowo można wskazać, że w przypadku instytucji kultury, która podejmuje nieodpłatne przedsięwzięcia w celach promocyjnych i marketingowych, a ich efektem ma być poszerzenie grona widzów, którzy skorzystają ostatecznie z odpłatnej usługi świadczonej przez daną instytucję kultury mogłoby spełniać

przesłanki do uznania ich za związane z działalnością gospodarczą, jednakże ocena każdego przypadku wymaga analizy w oparciu o przesłanki obiektywne występujące w konkretnej sprawie.

Należy bowiem podkreślić, że z uregulowań ustawy o podatku od towarów i usług wyraźnie wynika, że dla realizacji prawa do odliczenia podatku naliczonego niezbędne jest istnienie związku między dokonywanymi zakupami towarów i usług a prowadzoną działalnością opodatkowaną. Przy czym związek dokonywanych zakupów z działalnością podatnika może mieć charakter bezpośredni lub pośredni. O bezpośrednim związku dokonywanych zakupów z działalnością gospodarczą można mówić wówczas, gdy nabywane towary służą np. dalszej odsprzedaży – towary handlowe lub też nabywane towary i usługi są niezbędne do wytworzenia towarów lub usług, będących przedmiotem dostawy; bezpośrednio więc wiążą się z czynnościami opodatkowanymi wykonywanymi przez podatnika. Natomiast o związku pośrednim można mówić wówczas, gdy ponoszone wydatki wiążą się z całokształtem funkcjonowania przedsiębiorstwa. Mają pośredni związek z działalnością gospodarczą, a tym samym z osiąganymi przez podatnika przychodami. Aby jednak można było wskazać, że określone zakupy mają chociażby pośredni związek z działalnością, istnieć musi związek przyczynowo-skutkowy pomiędzy dokonanymi zakupami towarów i usług a powstaniem obrotu. O pośrednim związku dokonanych zakupów z działalnością podatnika można mówić wówczas, gdy zakup towarów i usług nie przyczynia się bezpośrednio do uzyskania przychodu przez podatnika, np. poprzez ich odsprzedaż, lecz poprzez wpływ na ogólne funkcjonowanie przedsiębiorstwa jako całości oraz przyczynia się do generowania przez dany podmiot obrotów.

Powyższe jest zgodne z powołanym w wystąpieniu Pana Premiera wyrokiem TSUE w sprawie C-126/14 (pkt 28), w którym m.in. stwierdzono: „*Jednak jak wskazała rzecznik generalna w pkt 33 i 34 opinii, Trybunał przyznał podatnikowi prawo do odliczenia podatku VAT nawet w przypadku braku bezpośredniego i ścisłego związku pomiędzy konkretną transakcją powodującą naliczenie podatku a transakcją lub kilkoma transakcjami objętymi podatkiem należnym, które rodzą prawo do odliczenia, gdy poniesione wydatki należą do kosztów ogólnych tego podatnika i jako takie stanowią elementy cenotwórcze dostarczanych towarów lub świadczonych usług. Tego rodzaju wydatki mają bowiem bezpośredni i ścisły związek z całością działalności gospodarczej podatnika (zob. podobnie wyroki: *Investrand*, C-435/05, EU:C:2007:87, pkt 24; *SKF*, C-29/08, EU:C:2009:665, pkt 58).*”.

Przedstawiając powyższe ogólne wyjaśnienia, uprzejmie informuję, że nie jest możliwe potwierdzenie (nie zrobiono tego w sensie generalnym również w piśmie z dnia z dnia 2 grudnia 2014 r. znak: PT3/0301/9-96/225/729/DAV.LPJ/14/RD110599), że działalność nieodpłatnie prowadzona przez instytucje kultury jest traktowana jako działalność towarzysząca działalności gospodarczej i nie stanowi obok niej odrębnego przedmiotu działalności gospodarczej. Wymaga to oceny przesłanek obiektywnych w indywidualnych sprawach. Zważywszy na szeroki zakres form w jakich może być prowadzona działalność kulturalna, ocena ta musi zostać dokonana w oparciu o specyfikę działalności każdej z instytucji.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że wyjaśnienia te nie stanowią interpretacji indywidualnej w rozumieniu art. 14b § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r., poz. 613, z późn. zm.).

W przypadku powstania wątpliwości dotyczących interpretacji przepisów prawa podatkowego w indywidualnej sprawie, które mogą rodzić określone konsekwencje w sferze prawa podatkowego, zainteresowany (dana instytucja kultury) ma prawo zwrócić się do właściwego

organu podatkowego z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej dotyczącej jego konkretnego stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego.

W sytuacji gdyby w opinii Pana Premiera i Pana współpracowników istniała potrzeba dalszego omówienia przedstawionych zagadnień (bez potrzeby formalnego wydawania opinii interpretujących w indywidualnych sprawach), to z uwagi na szczegółowy charakter sprawy proponuję – do uznania Pana Premiera – spotkanie na szczeblu dyrektorów departamentów (z ramienia resortu finansów w spotkaniu uczestniczyłby dyrektor Departamentu Podatku od Towarów i Usług Tomasz Tratkiewicz).

z Powołaniem

Z upoważnienia Ministra Finansów
RODZELNIECZYSTWA

Leszek Skiba

Leszek Skiba

